

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

14 sönd efter tref.

”Enheten i Kristus”

Hes 37:15-22

Ef 4:1-6

Jh 17:9-11

Ps: 16, 61, 258, 398, 162:5-6

Splittring är ju alltid tragiskt, men det finns kanske ingen splittring som är så tragisk som splittring inom familjen. Vänner som kommer på kant med varandra – ja, det kan man leva med. Vänner kan man ju välja – och välja bort. Men familjemedlemmar, syskon, barn och föräldrar, de väljer man inte, och därför kan man inte heller välja bort dem.

Jag kan säga till en vän – du är inte längre min vän, men jag kan inte säga till en bror: du är inte min bror. Jag kan hata honom och avsky honom men han är fortfarande min bror, och just därför finns det inget som förgiftar så mycket som osämja mellan syskon.

Nu är alltså kyrkan en familj. I episteltexten så skriver Paulus: ”en är Gud och allas Fader”. Vi har alltså alla en gemensam far, vilket betyder att vi kristna är syskon. Det brukar man ju vara om man har gemensamma föräldrar. Vi är Guds familj, bröder och systrar i tron. Vi är inte en intressegemenskap som en frimärksklubb, utan vi binds samman av att vi alla har Gud som vår far.

Det betyder att om det uppstår konflikter inom kyrkan så är det inte så enkelt att man bara kan gå ut och bilda en ny kyrka så fort det passar en, lika lite som vi brukar slänga ut våra syskon för att de har en avvikande åsikt. Den enda som kan bilda kyrkor är Kristus och han nöjde sig med en.

Evangelietexten är ett utdrag ur Jesu förbön för sina lärjungar. Han vet att han snart ska lämna dem och lägger fram i bön det viktigaste som han har på hjärtat. Och bland det viktigaste är just enheten. ”Bevara dem i ditt namn så att de blir ett”.

Jesus innerligaste bön när han står i begrepp att lämna lärjungarna är att enheten mellan dem ska bevaras. Han vet nämligen att splittring, om något, kommer att försvaga den framtida kyrkan. Splittring gör att vi inom kyrkan förlorar vår frimodighet och tappar kraft och energi. Men det värsta av allt är att vi förlorar vår trovärdighet. De kristna är världens bibel heter det ju och jag tror att de ligger mycket i det. Försoning, förlåtelse och enhet är ju nyckelord i den kristna förkunnelsen. Och vi kan ju lätt räkna ut hur illa det rimmar om vi kristna själva då är oförsonliga och splittrade. Då är det ju inte så konstigt om världen har svårt att tro. Det är tankeväckande att ordet djävulen kommer från grekiskan diabolos som betyder splittraren.

Kyrkan var ju enad i över 1000 år innan den första splittringen kom mellan öst och väst. Men när det väl började så var snöbollen i rullning. Nu är splittringen inom kristenheten nästan parodisk. Och det värsta kanske är att vi nu närmast betraktar det som ett normaltillstånd. ”De håller sig på sin kant och vi på vår, det har ju fungerat i hundratals år så

varför skulle vi inte kunna fortsätta med det.” Ja, det kanske fungerar, men det var inte det Jesus ville.

Men Jesus ger oss också ett mönster som vi kan ta efter när det gäller enhet: han ber att lärjungarna ska bli ett, ”liksom vi är ett”. Det säger han till Gud sin far. Alltså: enheten mellan Fader och Jesus är ett mönster för enheten mellan oss. Treenigheten är en förebild för oss. Guds treenighet är en enhet så absolut att trots att det finns tre personer så finns det bara en Gud.

Men märk att mitt i denna absoluta enhet så finns en stor olikhet. Fader, Sonen och Anden är distinkta personer, helt olika varandra. Fadern är Skaparen, Sonen befriaren och Anden livgivaren. Och det var bara Sonen som blev människa i Jesus Kristus.

Vi kan också behålla vår olikhet och samtidigt vara helt förenade med varandra. Ja, det är faktiskt så att stor enhet möjliggör stor olikhet. Det är tvärtom så att i sammanhang där det råder ytlig enhet som ängsligheten blir stor när det dyker upp olika åsikter. Om man enheten bara består i att man är lika så blir ju varje avvikelse mot detta ett hot. Men är man förenad på djupet så är olika uppfattningar inget hot.

Med friden som band ska vi bevara den andliga enhet, skriver Paulus. Enhet, inte bara mellan kyrkor, utan också inom kyrkor och inom vår församling. Det är en sak att tala stora ord om ekumenik mellan de stora kyrkorna. Men hur står det till med oss i Kyrkhult? Har vi bidragit till den andliga enheten, eller är det tvärtom?

Efter dopet ska vi fira en måltid tillsammans, en nattvardsmåltid som Jesus själv har instiftat. En måltid förknippar vi vanligtvis med gemenskap och enhet. Vi äter tillsammans med våra vänner. En måltid handlar ju inte bara om att fylla på näring och energi, utan också att uppleva en stunds gemenskap. En god måltid präglas av enhet mellan de som deltar.

I nattvarden så är enheten ännu djupare än vad en jordisk måltid kan innebära. I nattvarden så förenas vi på djupet med Jesus Kristus när vi tar emot honom under bröd och vin. Så när vi kristna firar nattvard tillsammans så har vi uppnått Enhet i Kristus.